

Ajatuksia erilaisuudesta

Olen ihmetellyt viimeaikaisten uutisten ja tapahtumien vuoksi, miksi emme hyväksy erilaisuutta ja keskustelua rasimista. Mikä mielestämme muista ihmisistä tekee erilaisen. Eikö ollakaan samaa Homo sapiens heimoa, kansallisuudesta, alkuperästä, ihonväristä ja kulttuuritaustasta huolimatta. Kuitenkin kaikki ihmiset polveutuvat samoista savannilla eläneistä esivanhemmista. Kun aloitin työt vuonna 1977 Honkalammen keskuslaitokseen kehitysvammaisten ohjaajana. Laitoksen johtaja Kaarina Nykyri eräässä henkilökunnan koulutuksessa sanoi. ”Meissä kaikissa on jokin vamma, mutta toisissa se näkyy paremmin. Mutta heidänkin ihmisarvonsa on loukkaamaton”. Se avasi itselleni uuden ajattelutavan kanssa ihmisiin. Ei kansallisuus, alkuperä, vammaisuus, ihonväri ja kulttuuritaustasta muuta ketään ihmisenä miksikään muuksi. Eikö ne em. ole vain eri ihmisten ulkoisia ominaisuuksia. Muodostammeko näiden ominaisuuksien perusteella todella kuvan toisesta ihmisestä. Tiedämmekö mitä ja miten hän ajattelee ja toimii. Ei näistä ominaisuuksista voi päätellä millainen ihminen on yksilönä. Todellisuudessa emme ole keskenämme kovinkaan erialisia. Mikä meistä kaikista tekee ihmisen? Tunnetta olevamme ihmisiä. Meillä on tunteet. Välitämme läheisistämme. Olemme huolissamme tulevaisuudesta. Kaikkia ihmisiä yhdistää ainakin nämä. Ajatellaan,-- että olisimme sokeita, mikä muuttuisi ajatuksissamme. Ryhmittelisimmekö kanssa ihmiset ko. ryhmiin. Uskon että emme. Ei monikulttuurisuus ja erilaisuus ole uhka vaan mahdollisuus. Käytetään se mahdollisuus hyödyksi.